

כה:

עין משפט
גר מצודה

יא א מ"י פ"ו מהל' ענדס הל'
 ד ופ"ט:
 יב ב מ"י שס פ"ו הלכה ח:
 יג ג ד מ"י שס פ"ו הל' ה:
 יד ד מ"י פ"ד בהלטת תמורה
 הלכה ג:
 טו ו מ"י פט"ו מהל' משה"ק
 הלכה א:
 טז ו מ"י פ"ב מהל' תמורה
 הלכה ד:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

זימה מקובצת

א] עבדו [צא] לחיות דניס
יידו מ'א קה געטש סכנה לה
אזא סאריה ויידו ידו כי כך
יזא מ'א: [כ] כאתא אלא
אמרת שירו משירי עובר לא:
[ג] ניקא דברים שחפצי: [ד] שלו
יזא עבר כי רב: דמי:
[ה] ויתובא. גליון תימה לימ
יזא: וזמן אגא דאמר כי אלעז
[ו] (אבר) (ורבי) שמעון (דאמר)
ילד צמרי קפח סבת כס: אלא
קדישם ודף פי' ומוקמין
בסכנה מעשרות עיבוי לאו ידו
יזא ואם שירי משירי עובר

לה יד ועוד אדרבה קרא קשיא לה
בעלמא קא סבר ר"י הגלילי אם ש
משום דאם: זין המנוגא ס"א תגי
גרסי דאי שטיט לקמן אמתיחין
נד

כיצד מערימין פרק חמישי תמורה

דַתְנָא קמא סבר אב שׂיירי משׁויר. וכוון דלי בעי למשיירי
ולמעשה חולין הרשות בידו אלמא במהה באנפי נפשיה
היא וא"כ כי מקדיש ליה לאימה במטאא חל נמי קדושא פיי על הולד
והוי נמי מטאא ומשום הכי אינה נאכלת ומנא במתא סבר שׂיירי אינו

משייר אלץ כײַך אמו האט וי' מקדיש
ליה לאמיה הולד קדוש מעונה דאס
בשאר קדוש קדשים ולא מקדשם
עמויכו י' שחטת לאמיה ומאז ס' ויל
בן ארבעה חי איז קדוש דבשייתו
דוקא האט קדוש וזה שלף הי' לו
הייב לא קדוש ומש"ה קאמר דנאלת
לאלץ אדס דאי שיירי משירי מיד
אקדיש ליה לאמיה מחול נמי קדוש
פיו על הולד והקסא מורי הרמ"ר
דמחנ"ת וכן הי' שלמים וילדה עולה
הר"י וז' על שלמים ופסח"י עלה דלא
שייך למימר בהייטין קדוש קדושין
בבהקדש' מעוברת אלמא אינו יכול
לשנות הולד דמעונה דאס קדוש מיד
אקדיש ליה לאמיה ומימיו מינה לר'
יוחנן דלמא שיירי משיירי ובעי למימר
דאית ליה להאי מחנ"י שיירי אינו
בששייר ופס"ה אינו יכול לשנות הולד
בכחולין ואי חולין ס' כדמאר הכא
למ"ר שיירי אינו משייר אלא אינו יכול
להקדיש הולד בעולה ותיקן דל"ל
דקדושם מעון ל' כהי' דלא מני
מחול עליו קדוש אלא חולין הא
הולד נאלץ לכל אדס ואש"י דכרישא
מחנ"ת מן אס נקבה וצחי שלמים
ואוקיימא בגמ' דבהקדש קדשים אלמא
יכול הוא לשנות הולד כקדוש אחרת
ההוא בהקדישה ולבסוף נחשבה איירי
דפרשיית ברש משמעין ותיקן לתקן
בין הקדישה מעוברת להקדישה ולבסוף
נחשבה וז' ספרים דגרסי איפסא ח"ק
סגד שיירי אינו משיירי וחלה קדושה
על הולד מעונה דאס מיד לשייך אינו
נאכל תחת סגד סגד שיירי משיירי
הולד חולין ומש"ה קמתי דנאלץ
לכל אדס ואין אנו יכולין להעמיד דגאי
נמי דלא חלה קדושת האס על הולד
למ"ר שיירי מעונה מ"מ מחול עליה
קדושת פה האס דתמן נחמתי' הא
שלמים וילדה עולה הרי זה וילד שלמים
שעוד היכי מצינו למימר למ"ק דשיירי
אזלי משיירי דבר פלו ו' יוחנן דקדושה
מחלה על העוברי ומי' הי' ב' ברייתא
דהכא למימר כחנאי וא"כ ע"כ הסיא
לאמיה דאיהא נאלץ בעי לאוקומי כר' יוחנן
ואיזו סגד דשיירי משיירי אלץ וחלי
גימרת רש"י עיי':

ד'תמ"א תוך כדי רבי
 (ב) עיוניו הוא דקמעיני
 זו תמורת עולה תני
 תמורת עולה דברי
 רבי יוסי ואם לכן נבי
 אפשר לקרות ב' שמו
 ואם משאמר תמורת
 תמורת שלמים הרי

מתני' כו' הרי זו שמורת עולה. דר"מ אית ליה תפוס לשון ראשון שסתמאכ ותמכר ויבא בדמי חזיה שמורת עולה ובדמי חזיה שמורת

המשחרר חלי עבדו. קנה לחציו והיו חציו בן חורין וא"פ שלא שחררו כולו יס לו יד לקבל את גיטו דגיטו וידו כחין כחשה: **אלא אי אמרם אם שיירו משוייר.** אם שחרר האם ושייר הולד משוייר הוא לעבדותו אלא אם כ' גופים יניחו אמאי זכתה לו הוי"ס כעבד המהביל גט שחרור

לחבירו מיד רבו שלו שנייה עבדים
לחש אחד ואין חבירו משומר שהרי
הרב לא השליך את השחור כיון מידו
לחבירו ונתנו לעבדו כמו שמתן
במסכתו דמי: דפניא נראין בדברים
כו' מיד רבו על חבירו שאינו רבו שלו.
לענין היות גברא יס לו די לעבד זה
שהוא שיהא נקבל את הגט האויל זה
אין רבו: ולדע כמוהו. משומר:
דכיון קיימן. והולד עבד: קרא מאי
תלמודא רבנן. קרא משמע עפי' חב
יוסי הגלילי נהג בה דהולדות הולכין את
האם: אינו משומר. אלא ירך אמו
הוא ומש"ה יאל לחירות כמוהו (ד):
וכאן היינו עשה. דר' יוסי הגלילי
דבהדיא גלי בה גזירה ולאו משום דירך
אמו הוא אלא גזירה כהכור קא דייק
שפה: השועט אם השועט. קס"ד

הקדשה משנת. מאי לאו כסף
פליגי דפיק. דמשח ליה מורח טעמא
סבב אס שייור משוייר וכוון דחשיב
ככמהא כלפני נפשא כי לא שייירא דמשי
חיילא עליה קדושה בבטן: וטנא כסרא.
דמשח ליה מורח חילין סבב אס שייור
אינו משוייר דלא חשיב ככמהא כלפני
נפשא אלא כיך מורח הוא ומחמת מאי
הוא קדוש כדא נפח ולדות קדשים והוא
קדושה לא נחשב עליה עד שעת לידה
דסבירא ליה ולדות קדשים בהיימין הן
קדושין ולא קדוש: אמר לך ר' יוחנן
דבבא דההדשה מפורש מפורש

סבר שיירו (ה) אינו משוייר אמר לך רבי שוייר והני תנאי בהא קדשים בהוייתן יו' לדי קדשים כמע' אמן יציא לא קשיא כאן ויברה לא בשנתעברה תתקף לה רבא ממאי אם שיירו משוייר יוחנן^י ר'אדם מתכפר רב הוננא יו' רבי יוחנן וייתבי יו' לקמיה ליה הא שנינו ואח משום דאמי משתכר אמר הרי זו שלמים ולדן שלמים אלא אמר רב פפא לא תתוך כדי דיבור מהו

מִצִּית אֶתֶּם עֲשִׂיתֶם דְּרָבִי יוֹחֵן כֹּהֵן
 מֵשׁוֹ דְּלֹא שִׁירָו מִשְׁמִיר דּוּחֵי מִשּׁוֹ
 מִסֵּו הוּא דִּהֵב רַבִּי אֶלְעָזָר דְּלוֹתֵינָא
 לְרִי יוֹחֵן לְעִלָּיָא מֵהֵיאָה שְׁלֵמָה וּלְדֵה עוֹלָה
 הִירָו וְלֵד שְׁלֵמָה: תְּלֻמִּידֵי דְרָבִי
 יוֹחֵן הוּא וְקִיסֵי הוּא יִסִּיב: וְאִתְּנִיבָא
 וְלֵא אֲהֵד לִיה רַבִּי יוֹחֵן הֵיאָה שִׁינִי
 לִדְמָא לִיה אֲנֵא מִן סְבִירָא לִי דִּמְכָּח
 אִימֵי קִדּוּשׁ וְלֵא מִתְּחַמֵּיב דִּנְפֵסָה
 שִׁטְמָא דְרָבִי מִשּׁוֹ דְּלֹאס מַחֲסֵפִי
 בְּשֵׁנָה הַקֵּדֶשׁ: אֲנֵא כֹל אִימָא דְעָבִי מִיְּחִיל: תְּמִימָה: (ס) כְּבוֹךְ דְּרָבִי
 דְּבוֹר: דְּרִי שְׁאֵלַת שְׁטֵר כֹּס לְתַלְמִיד וְאִתְּמַר לֵהּ תְּלֻמִּיד לְרַב (ב"ק ע"ג):
 דְּבִרְבִּי יוֹחֵן: וְתֵינֵה מְתוּרָה עוֹלָה וְתֵינֵה מְתוּרָה שְׁלֵמָה וְתֵרְשָׁה עַד:
 לְמִסִּיב: וְהִבֵּי שְׁפָחוֹת שְׁחֹר לְפָנֵיו וְאִתְּמַר שְׁחֵמִי שְׁחֵמִי אֲנִי כֹהֵן: (ב"ב ע"ד):

[illegible]

אז נימא כתבאי תני חורא השדחט כיו וחנאי אירך כיו לא הני תנאי בהא מליני כיו ואיי כיו מחקיך לה גרים כן: [מן] ויתב קמיה ועל חיבות דרי וחנן נשם קו למעלה להורות כי לסי' ד חורא יתו רמזו למתקן דמי ויהי: [מ] ריש ר' יוסי אומר אם לכן נתחנן מתחלה הרמז: [כ] השתדור בידו והואיל אות כי נם יתו רמזו: [מ] אוא נמי מסיביר: [ז] עיי' בהשמוטות בסוף המסכת: [מ] לא נצרכי אל שאם

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

ו. אם ארצנו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות ראשה וילדיה תהיה לארצה והוא יבא בגפו:

הנהגות הב"ח

(א) גם' דח"ק סגד שיירד
משוירד ומל סגד שיירד אינו
משוירד: (ב) רש"י ד"ה נמוך
בדו ג"כ ולי"ט נב"ס סג' ח"ט:

גליון הש"ס

מס' התיבותא דרבי יוחנן
תיבותא. עין נב"ק דף מז ע"א
מוס' ד"ה מל"ו: שם תני חדא
אין נאכלת. עין ונחיס דף לה
ע"א מוססות ד"ה סיגול:

הגהות הגר"א

[א] גם' דח"ק כר. גרש"י
להספך: [ב] שם ויהי עד
דקמפיין. נ"ל דל"ג (עי' מ"ל
פס"ו מהל' מעשה התרבות):

רבינו גרשום

[illegible][illegible]